

Sygn. akt IV CZ 38/16

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa W. T.

przeciwko "I." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 czerwca 2016 r.,

zażalenia strony pozwanej

na wyrok Sądu Apelacyjnego

z dnia 28 stycznia 2016 r.,

**oddala zażalenie i zasądza od pozwanej na rzecz powoda
kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

W zaskarżonym wyroku Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., uchylił wyrok Sądu Okręgowego w B. i przekazał temu Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania. W zażaleniu pozwany I., spółka z o.o. zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 382, art. 233 § 1, art. 328 § 2 i art. 391 k.p.c. oraz w związku z art. 415 k.c. oraz art. 20 ust. 1 pkt 4 i art. 20 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi. W odpowiedzi na zażalenie powód W.T. wniósł o oddalenie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uchylając wyrok do ponownego rozpoznania Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy. W ocenie Sądu Apelacyjnego stwierdzenie przez Sąd Okręgowy, że zachowanie pracowników pozwanej, w wyniku interwencji których powód doznał istotnych obrażeń ciała, nie nosiło znamion bezprawności było nieuprawnione. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy nie rozważył w sposób całościowy regulacji zawartej w ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (jedn. tekst Dz. U. z 2013, poz. 611). W szczególności Sąd ten nie rozważył, czy biorąc pod uwagę przepisy art. 20 ust. 1 pkt 4 i art. 20 ust. 2 tej ustawy, zastosowanie wobec powoda środków były uzasadnione, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy. Wprawdzie trafnie Sąd Okręgowy wskazał, że pracownicy pozwanego mogli stosować środki przymusu bezpośredniego, ale nie przeprowadził prawidłowej analizy stanu faktycznego. W szczególności nie rozważył, czy skala zastosowanych wobec powoda środków przymusu bezpośredniego była konieczna, zważywszy na zakończenie imprezy (meczu koszykówki) oraz odpowiednia (proporcjonalna) do zachowania powoda. Sąd Okręgowy nie zbadał więc prawidłowo merytorycznej podstawy dochodzonego roszczenia i dokonał błędnej kwalifikacji prawnej zachowania pracowników powoda, uznając je za zgodne z prawem. W konsekwencji bez przeprowadzenia koniecznego postępowania dowodowego oddalił powództwo. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny prawidłowo uznał, że nie doszło do rozpoznania istoty sprawy i przekazał ją Sądowi Okręgowemu do ponownego

rozpoznania. W zażaleniu na taki wyrok Sąd Najwyższy nie bada, czy ocena prawna Sądu Apelacyjnego była trafna, gdyż postępowanie wywołane takim zażaleniem ogranicza się tylko do oceny, czy sąd I instancji rozpoznała istotę sprawy. Jeżeli ocena prawna była, zadaniem Sądu Apelacyjnego wadliwa i tylko z tego powodu nastąpiło oddalenie powództwa, to można uznać, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy. Postępowanie wywołane zażaleniem na przekazanie sprawy przez sąd I instancji, nie służy merytorycznej ocenie rozstrzygnięcia, lecz ogranicza się do sprawdzenia, czy zaistniały przesłanki określone w art. 386 § 4 k.p.c. Skoro Sąd Apelacyjny wykazał, że podstawa prawna rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego była błędna i to doprowadziło do nie rozważenia zgłaszanych przez powoda roszczeń, to należy uznać, że spełniona została przesłanka z art. 386 § 4 k.p.c., gdyż sąd I instancji nie rozpoznała istoty sprawy.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

kc

jw